

אכתקוסי ארותי

או מה אתה רוצה עוד? כל זה לא מספיק לך?

*** סַתם ברבריות

והכל ביום אחד. אבל אולי את תביני את 1275/6. אז קחי לך אותו ורוצי מפה. 'חתישתיים'. לפני שאני שולפת את הסכין. ככה, בהודמנות, למדי אותו גם להנסיגים חיים בעברית.

...ובכן, פלוגיה, כדי שלא תמצאי בי את שאינך מחפשת, אינך עצמי אחד שבכל 27 שנותיו אסף 173 ס"מ גובה, כשהפדחת סרוקה. ציבון הפנימיות המושתתת רק בחלקה: לא יורק, כאחרים, לברא המושכלות, ממנה שמה ושחו אחרים בתקופת טרום-החמישים. עסוקי: מקצועי בו חיים בעברית.

צפור קסנה לחשה לי

רומיאו ויוליה יחזירו לעומת סיפור האהבה המרטיט-לב-כליות-ובסן — שאירע השבוע בפסטי דינגוף. לא תוכלו לקרא אותו, אני מבטיחה לכם, בבטאנו של **אייבו נתן, מה שמע בקירי פורניה**. בבקשה: שילגיה (במהדורה מעובדת ומתוקנת). היה היתה ילדה קסנה בת 23 שנולדה והוטבלה במאריד אשר בספרד. היה לה שיער שחור כעורב, עור צהור כשלג וגם רגליים, וכולם קראו לה — שילגיה או בספרדית — **נייבן אסטראדה**. יום אחד עזבה את לימודי הפילוסופיה בספרד ובאה

לעבוד בקליפורניה כדי שמוע תורה מפיו של **מרטין בובר**. יום יום היתה שילגיה המלצרית מסרתת אורחים ומנייטס להם קרס באחאריה. ליה אחד בא המכשף הרשע **דן בייאמוני** ופיתה את שילגיה התמימה וחברתה ללכת לסו' עדן-הלילה ביפו. עד מהרה הגיע הנסיך **אייבו** רכוב על חזיר-קבוקו וסיקן לארמונו — קליפורניה. 'איפה שילגיה?' שאל נסער את שבעת הנמדים ב' חיות האדמות. והמלצרית הטובים ענו לו ש' המכשף נגב אותה. הנסיך היה מעוצבן מאד כי נגבו את המלצרית שלו. הוא קרא למונית הקרוי בה ביותר וזיהר להציל אותה. אבל שילגיה כבר הייתה ביפו. משם דהר על ויסקי נקי למאורה הפרטית של המכשף. הוא קרא לו למטה בדרישת הביאס קורפוס. 'אין מה להתרגש', אמר המכשף הרשע, 'היא אצלי למעלה...'. אבל הוא לא הס' פיך להייד, עם החברה שלה'. כי באותו רגע שלף הנסיך המיואש את חרבו ונתן לו סטירת-לחי. למחרת טס הנסיך האבל, הלום יין ואהבה, לאי' לת. אבל היה רעב. מיד טילפן, בכל זאת, אל שילגיה וציווה שתבוא לאילת להגיש לו תה. היא סטה. ולא תאמינו, מאז הם חיים עד היום הזה. ומיום ראשון זה, כבר אפשר לנגוע בהם טובי בקליפורניה.

משתלבים הרמונית גלים חדשים, אופקים נרחבים ורוחניות של ממש. כלומר, 'ימאי' וזה לא הכל, יש לו החוצפה גם להציג לך תנאים, לפני שתיי שלו: 'כימאי חתיק, אבין ולא אטרודך בתביעה להיות האחר. אסתפק בתפיסת מקום של יחיד מני כמה. 'אני אמנם תל-אביבי, אולם כאיש ים אבכר היותך חיפאית. 'הסיכוי שמנטאליותך רבודה סימפטומים בטוחים של אינטליגנציה פנימית, או למצער תסם משכילה. ואם את בכל אופן סטודנטית הרי, בשם אלוהים, לא מאותו גודש מסכילות הנע להרצאות לפי סקס-אפיל המרצים. 'יש לך גישה לאמנות? ניחא, ובלבד שלא יהא זה ראוותני, ותו לא. 'אמר מי שאמר: לאהוב אחת בלבד זו סתם ברבריות, שכן היא באה על חשבון כל הנותרות'. ברם, לא איכפת לי פעם להיות ברברי בקטגוריה האמורה, אם אמנם תימצא כזאת שערכה לא יסולא בפז האחרות, ולא תהא פדגוג'. אויף!

טיפש והכסף שלו מוצאים מהר כלה. ואת יודעת טוב מאד שזה ככה.

*** סַתם מורות

אם תכתבו לי (1275/7), הן יגלו לכם על גייר ירוק כמה שהן אוהבות לכתוב ולקבל מכתבים. רק שאני לא תופסת מדוע בשביל זה הן רוצות אתכם גבוהים. סלחתי להן, כשקראתי לפני מי אני עומדת: 'אבל מי אנחנו, בעצמם סתם שתי מורות'.

*** שיעורים פרטיים

אתם שם. אתה בן 25-30, ויש לך תמונה. עשה טובה, ותודיע זאת תיכף ומיד לי (1275/8), מטבריה. היא תשמח. לדבריה, היא בחורה. ואפילו בת 22. בשעות הבוקר ואחרי-הצהרים היא עוסקת גם בהוראה פרטית. ושתכתוב לי מה היא לימדה אותך, טוב?

*** כנ"ר

(1275/9). אבל מצפת.

*** מכירת סוף-העונה

מונחות לפני שלוש ערימות של 'אגו צעירים מעוניינים'. בזול! בזול! בחינם, אבל קחי, לפני שאני זורקת אותם לפח. הלא גם את תוכלי תמיד לעשות את אותו הדבר. אלה 'אנו הצעירים':
(א) בגיל 17-20 (1275/10).
(ב) בגיל 17 (1275/11).
(ג) בלי גיל (1275/12). מעוניינים שאתן תהינה מ'18 עד 22, כולם, כולל למעלה, מבטיחים לראות אתכן רק בחברה. זאת הפעם האחרונה. יותר אני לא נוגעת במודעות כאלו. ברור?

*** עושה רושם

מה זה יכול להיות?
A cool cat wants to contact a gal that digs.
אני לא רוצה להיות כזאת, אבל (1275/13) הוא בכל זאת צבר. סתם עושה רושם, ואני גם חושדת שהוא לא יודע לקרוא מה שהעתיק. קוראים לו בעברית ובכסית: וונו.

*** רק תוצרת חוץ

השתים מודות בגילוי-לב שהן חמודות נורא, בגיל 17, ושהשעמום אוכל אותן, למרות הכל. זאת הסיבה הבלעדית מדוע הן מעוניינות להתכתב עם שניים, נחמדים ומשכילים, 22-20, יהודים כמוכן, רק בחוץ-לארץ, כמוכן. 'כי בארץ יש לנו מספיק'. אפילו לא מתיישבות למסור את הכתובת. בבקשה: חסידה ארגלוי, רחוב מקור חיים, 64, תל-אביב.

לאחרונה זורמים אלי סלגרמות בנוסח: 'גילי הוא — — —', 'משעומם/ת', 'יש לי עיניים', 'שערות', 'מעוניין/ת', 'רצוי', 'והגני'. כל זה נמאס לי כבר. מה זה כאן, מדור שידוכים? מעכשיו, מי שלא כותב מכתב הגון וכמו שצריך, יצטרך, וזה במקרה שלא אורוק אותו קודם לסל, לחכות הרבה עד שאענה לו. זה אולטימטום אחרון. שתדעו. (1275/1)

'אני בן 24, גבוה, בעל דרישות ושאירות נרחבות'. תגידי, מה זה איכפת לך?

*** את, שחורת השיער

'בכל אותם ערבים / כשכל אותם כוכבים / משכבר הימים, קורצים / אוכרת הרגעים הנפלאים / כשאותם למדתי להכיר / לחישות, אהבה-לים, פרחים. / המוכנה את, נערה שחורת שיער, / לחוש לי ימי עבר? / לספר לי על אותן נקודות ברקיע האפל / שעל מחשבותי תוכלנה ליהל. / ליד מטר-שישי-שמונה / עינין נצעה באותה רמה / ובשנות טיפשות-עשרה אחרונות / בצחאת גוכל בלבות.

'הדקי נא עפרונך / על גבי הגייר / שילגה, שיספר — על מה? / על עצמך, על כל דבר. / ואחת כבר אבטיחך / בתשובה לפחות אוכך'.

והוא (1275/2) כבר בן 22. קורה. כאילו זה לא הספיק לי. אחרי שהתעלפתי חמש פעמים, הולחתי דמעות-הגנין, שולח הגבר מכתב נוסף. פרווה, הפעם. שם הוא מוסיף את הפרטים החשובים שלא יצאו לו בחרוזים.

שאת, שחורת-השיער, תגורי בתל-אביב-הסביבה. ושלא תהיי מכווערת כזאת, כדי שלא יתבייש בגללך ברחוב. וש' תביני באופן פנימי את ליבו ההם. כי הוא היה כבר בקיבוץ, בעיר, בקורס-טייס ובים. ועכשיו הוא מחפש צורת-חיים חדשה. ושתעזרי לו למצוא אותה. ושתביני אותו, כי הוא בודד נורא. בסוף עוד יש לו כוח לייילל: 'רותי, בואי נתערב שאף אחת לא כותבת אלי'. לאמר לך? לא אתפלא.

*** ס ד א

יש לה עיניים ירוקות, היא מבטיחה בענוה. שתיים, אפילו. והיא תרשה לך לראות שזה אמת, בתנאי שלא תהיה שחוצר. אבל שתהייה בן 17 ומעלה. ותכתוב על ספרים וסרטים, ולפני שאני שוכחת: על חיי יום-יום. אני מקהה שהבנתם (1275/3) לומדת כבר בתיכון.

סיפור נורא. זבן אחד אמר לבחורה אחת שתמדוד את השמלה בחלון. וכך עשתה.

*** משהו מיוחד

משהו מיוחד. באמת שכן. (1275/4) משחררת מנח"ל כבר שלושה חודשים. אוהבת הצגות, מוסיקה וביוליים, כותבת בלי שגיאות, מסודרת, ומשתגעת בפרט לטיולים. מה אמרת? מעוניינת לחלק את כל זה עם בן 23-24, דומה לה. גם משהו מיוחד.

*** הוא מנגן בסקסופון

(1275/5) מצהיר: 'גילי הוא 17. אני לומד אלקטרוניקה בערב, ולומד גם מכניקה עדינה. אבל גם עובד בחברת החשמל בחיפה. אני קורא מכל הבא ליד. כן יודע אני לנגן על סקסופון, אשור קיבלתי מתנה מדודי. לפעמים החברה סוחבים אותי למסיבות או לטיולים. אבל בדרך כלל אני נמנה על חוג ירשבי הבית'.

מדוע על אנשים להינשא?

הפעם, גם מפני שאני עצלנית, מלאתי יותר מסורשלים מכתב אחד. יום אחד אני מקבלת מעטפה. היו בה ארבע מפות-נייר מכוסות בכתב. גשי, אני חושדת. מן מחיקות ותיקונים. אני מוכנה להתערב, שהמכתב נכתב בבית-קפה, ב'סערת מחשבות', כמו שכתוב בו. חדאי באופן בלתי-צפוי גם לבעלתו האלמונית, המורדת. יחד אתה, תרשו גם לי לשאול: 'מדוע על אנשים להינשא?'

אתם נוהגים להעלות על דפי עתונכם בעיות מבעות שונות, נלחמים למען מוסר מוחלט, ללא חשש מפני דעת-קהל של יום-יום, או דעת-קהל של רמי-מעלה. מדוע לא תעלו את בעיית הינשואים — עקב הסרט הנפלא, אך השטחי במידת-מה: הצמאה לאחבה? (עם סימון טינוריה).

מדוע על אנשים להינשא? הרי הנשואין הם מוסד להבטחה סוציאלית, בפרט לאשה, ובפרט לעת ויקנה. ואם אדם — אשה או גבר — אינו מרגיש צורך בהבטחה מסוג זה, וברצונו להביא ילד לעולם, הרי משום כך צריך הוא להינשא? ולשאת אחר-כך בכל הבעיות והכאובות הנובעות מכך? 'חיי הנשואין מבוססים על שיגרה. ואם אין ביכולתו של אדם לשאת שיגרה, האם חייב הוא לסבול לכל שארית חיי? הנשואין גורמים להגבלה פאטאלית. בעיות שיגרותיות, פגישת מתמדת עם אותו אדם. כי הרי מקובל הוא שבחיי נשואין קיים ערוב-תחומים מוחלט בין שני בני-הזוג. זו הלא ההוכחה הניצחת להבנה הדדית ולהרמוניה המשפחתית. 'ועד כמה אין הדברים נכונים! עד כמה חשוב הוא שלכל אחד מבני הזוג יהיה העולם — הפנימי והחיצוני — הפרטי שלו. אם רוצים שני אנשים לחיות בצחאת — אורבא. אבל לשם מה חותמת הנשואין,